

somhed stærkere og se, om ikke derved Maalet kunde naas, i alt Fald naar man saa frivilligt henholdsvis paa Statens og de kommunale Budgetter støttede dem til de første Anlæg og til Driften i det Omfang, hvori man i hvert Tilfælde fandt det rigtigt og fornødent. Ved at gaa denne Vej var der et Punkt, man ikke naaede, nemlig fuldstændig Sikkerhed og Garanti for, at ethvert Tilfælde, hvor det maatte siges at være ønskeligt, ogsaa fandt sin Løsning. Det kan tænkes, at disse Foreninger sige: Nu have vi ikke længere Raad, nu kunne vi ikke længere paatage os flere Børn, saaledes at en Foranstaltning, som man ellers kunde ønske, ikke blev truffen. Saadanne Tilfælde ville, tror jeg, blive meget sjældne, hvis de overhovedet ville forekomme, idet i hver enkelt Tilfælde den Mulighed staar aaben, at man kan give en ekstraordinær Bevilling paa de kommunale eller paa Statens Budgetter for ogsaa at bringe dette Tilfælde ind under den offentlige Forsorg. Men den Garanti, den Sikkerhed kunde ikke gives, og som Følge deraf maatte det Kompleks af Regler for Forandring i Straffeloven, som var en Del af Kommissionens Udkast, bortfalde. Vi kunne ikke give Garanti, og vi kunne derfor ikke absolut sige: Ingen Børn under 15 Aar skulle overhovedet straffes. Vi maa blive staaende ved det, som Straffeloven siger: Intet Barn under 15 Aar behøver at straffes, men der er Adgang til at lade Forsorg, Opdragelsesforanstaltninger træde i Stedet. Men det er min Overbevisning, at man naar akkurat lige saa vidt paa den af mig antydede Maade, og at der efter den Udvikling, de private Foranstaltninger have taget i den senere Tid, ikke vil være nogen virkelig Grund til Erygt i saa Henseende, og naar saa Erfaringen har vist, at dette slaar til, vil ogsaa den Tid være kommen, hvor man uden Betænkeligheder kan hæve Grænsen for den kriminelle Lavalder.

Den anden Side af Kommissionens Forslag gaar ud paa at stifte visse Tvangsopdragelsesanstalter, som oprettes af Staten særlig for de ældre Børn og de mest forbryderiske, altsaa strenge Opdragelsesanstalter for Børn, om hvilke man kan vide og ved ganske vist, at de forhaandenvæ-

rende, private Opdragelsesanstalter nødvendig ville have dem. Jeg mener, at under disse Omstændigheder kunde man bortse derfra; den betydelige, finansielle Udgift, Oprettelsen af disse Anstalter vilde foraarsage, behøves ikke. Jeg mener nemlig, at med Hensyn til disse ældre og mest forbryderiske Børn maa der dog gøres en Sondring: nemlig mellem dem, som de private Anstalter ikke paa nogen Maade ville modtage — det bliver de færreste — og dem, som de dog ville finde sig i at tage. Med Hensyn til dem, som de private Opdragelsesanstalter ikke paa nogen Maade ville tage, mener jeg, at Betingelsen og Forudsætningen for at lade Straffen bortfalde er borte. Der maa man blive ved Straffen som det eneste for dem egnede og saa gøre, hvad jeg har til Hensigt, at forelægge Forslag om noget senere, naar de fornødne Forarbejder ere endte, nemlig at udvikle videre den Særbehandling, som unge Personer under 18 Aar, der ere idømte Straffearbejde, ere undergivne allerede efter de gældende Love paa en saadan Maade, at den kan blive virkelig egnet for disse Børn og for dem alle.

Det er paa disse Tanker, at det her fremsatte Lovforslag er grundet. Det indeholder altsaa, kan jeg sige, i Realiteten alt, hvad Kommissionen har foreslaaet, men afviger derfra i de to Hovedpunkter, jeg har nævnt, idet det henlægger Beslutninger om Foranstaltningerne til andre Myndigheder end de helt nye, som Kommissionens Forslag tilsigter, og idet det forandrer den pligtmæssige Overtagelse af Byrden for henholdsvis Kommune og Stat, som Kommissionen tilsigter, til en frivillig, og samtidig gør Regning paa, at den private Hjælp til disse Institutioner ikke maa svigte. Svigtede den — men det tror jeg ikke, man efter danske Forhold behøver at frygte for — vilde det Tidspunkt være kommet, hvor man rimeligvis vilde sige: Ja, saa maa Staten gøre det.

Kun et skal jeg endnu tilføje. Af alle de ny Institutioner, som Kommissionens Forslag har skabt, er der kun en eneste, som for Øjeblikket vil foraarsage Staten finansiell Udgift, og det er, at man skal have en Mand, der skal tjene som Mellemled mellem de offentlige Myndigheder og